

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage ze dne 17. března 2005 ve věci Coxon & Chatterton limited proti Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Věc C-130/05)

(2005/C 143/28)

(Jednací jazyk: nizozemština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla rozsudkem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage (Nizozemsko) ze dne 17. března 2005 ve věci Coxon & Chatterton limited proti Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, který došel kanceláři Soudního dvora dne 21. března 2005, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

- 1) Musí být čl. 17 odst. 2 písm. a) směrnice Rady 97/78/ES ⁽¹⁾ vykládán v tom smyslu, že důvod, který brání zpětnému zaslání zásilky, která nevyhovuje dovozním podmínkám, spočívá v tom, že dovozní podmínky Společenství nejsou splněny, nebo je třeba hledat v podmínkách, které platí na místě sjednaném s osobou odpovědnou za nakládku mimo území uvedená v příloze I směrnice 97/78/ES?
- 2) Musí být čl. 17 odst. 2 písm. a) směrnice 97/78/ES ve spojení s čl. 22 odst. 2 směrnice 97/78/ES a s článkem 5 nařízení Rady (EHS) č. 2377/90 ⁽²⁾ vykládán v tom smyslu, že toto ustanovení ve všech případech, kdy z kontroly upravené ve směrnici 97/78/ES vyplývá, že by zásilka produktů mohla ohrozit zdraví lidí nebo zvířat, kogentně nařizuje zničení dotyčných zásilek živočišných produktů?
- 3) Musí být článek 22 směrnice 97/78/ES ve spojení s článkem 5 nařízení (EHS) č. 2377/90 vykládán v tom smyslu, že prokázání rezidua látky uvedené v příloze V nařízení (EHS) č. 2377/90 v zásilce již znamená, že dotyčná zásilka představuje takové nebezpečí pro zdraví lidí a zvířat, že je zpětné zaslání vyloučeno?
- 4) V případě záporné odpovědi na druhou otázku, musí být čl. 17 odst. 2 směrnice 97/78/ES vykládán v tom smyslu, že toto ustanovení slouží zároveň k ochraně zájmů třetí země, do níž má být zásilka po zpětném zaslání dovezena, i když

tyto zájmy neobsahují zároveň ochranu zájmů existujících v členských státech Evropské unie?

- ⁽¹⁾ Směrnice Rady ze dne 18. prosince 1997, kterou se stanoví základní pravidla pro veterinární kontroly produktů ze třetích zemí dovážených do Společenství (Úř. věst. L 24, s. 9).
- ⁽²⁾ Nařízení Rady ze dne 26. června 1990, kterým se stanoví postup Společenství pro stanovení maximálních limitů reziduí veterinárních léčivých přípravků v potravinách živočišného původu (Úř. věst. L 224, s. 1).

Žaloba podaná dne 21. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Rakouské republice

(Věc C-133/05)

(2005/C 143/29)

(Jednací jazyk: němčina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 21. března 2005 žaloba směřující proti Rakouské republice podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou D. Martinem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Rakouská republika tím, že do 2. prosince 2003 nepřijala (všechny) právní a správní předpisy, které jsou na spolkové úrovni nezbytné k dosažení souladu s ustanoveními směrnice Rady ⁽¹⁾ 2000/78 ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání, týkajícími se diskriminace na základě zdravotního postižení, dále na zemské úrovni s výjimkou zemí Vídeň a Dolní Rakousko se všemi ustanoveními směrnice, popřípadě o těchto předpisech neuvědomila Komisi, nesplnila povinnosti, které pro ni ve vnitrostátním právu vyplývají z článku 18 této směrnice;
2. uložil Rakouské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Rakouská republika nepřijala opatření k provedení směrnice na spolkové úrovni, pokud jde o ustanovení týkající se diskriminace na základě zdravotního postižení, a dále na zemské úrovni s výjimkou zemí Vídeň a Dolní Rakousko nepřijala žádná opatření, popřípadě o nich ještě neuvědomila Komisi.

(¹) Úř. věst. L 303, s. 16.

7. omezuje svobodu určení ceny ze strany subjektů;

8. určuje, že vymáhání pohledávek je neslučitelné s bankovními a úvěrovými činnostmi, které jsou předmětem vládního nařízení s mocí zákona č. 385/93;

nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 43 a 49 Smlouvy o založení Evropského společenství;

— uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žaloba podaná dne 22. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Italské republice

(Věc C-134/05)

(2005/C 143/30)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 22. března 2005 žaloba směřující proti Italské republice, podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou E. Traversou, členem právní služby Komise.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr určil, že Italská republika tím, že:

1. váže mimosoudní vymáhání pohledávek na licenci vydanou místním orgánem policie (Questore);
2. omezuje platnost licence na území provincie, ve kterém byla vydána;
3. spojuje výkon mimosoudního vymáhání pohledávek s místy konkrétně uvedenými v licenci;
4. váže výkon činnosti v provincii, pro kterou subjekt nemá licenci, na pověření zástupce, který ji má;
5. zavazuje subjekty k vyvěšení viditelným způsobem seznamu uvádějícího veškerá plnění, která mohou pro klienty vykonat;
6. stanoví, že místní orgán policie (Questore) může vázat vydání licence na dodatečná nařízení;

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

1. Požadavek licence policejního orgánu není slučitelný s článkem 49 Smlouvy, neboť tento článek se použije bez rozdílu na všechny poskytovatele služeb, kteří jsou usazeni v jiném členském státě a aniž je bráno v úvahu splnění povinností těchto poskytovatelů služeb stanovených právním předpisem jejich země na ochranu stejného veřejného zájmu.

2. Italské území je v současnosti rozděleno na 103 provincií. To znamená, že subjekt Společenství, který se hodlá usadit v Itálii a rozšířit svou činnost na značnou část italského území, bude muset podat tolik žádostí o licenci, kolik je provincií, do kterých je rozdělena oblast, kterou hodlá pokrýt, a alespoň 103 žádostí, chce-li se usadit a vykonávat činnost na celém italském území.

3. Společnost, která se hodlá usadit v Itálii a provozovat svou činnost na území určitého rozměru bude muset nejen obdržet různé licence, ale také si opatřit tolik míst kolik je obdržených licencí a pokrytých provincií. Takové zatížení je zajisté nepřiměřené s ohledem na náklady, které to s sebou pro subjekty nese, a není ani nezbytné pro výkon činnosti. Mimoto stanovení povinnosti disponovat místy se rovná požadavku usazení subjektu, jehož činností je přeshraniční poskytování služeb.

4. Subjekt, který legálně vykonává svou činnost, musí mít možnost ji vykonávat na celém italském území, aniž by musel uzavírat mandátní smlouvu se zprostředkovatelem v případě, kdy tento subjekt hodlá vyvíjet svou činnost mimo provincii, pro kterou získal licenci. Tento zprostředkovatel totiž, jelikož pracuje ve stejném odvětví činnosti, je potenciálním konkurentem zmocnitele a mimoto uchýlení se ke zprostředkovateli s sebou nese další čas a dodatečné náklady pro samotného zmocnitele.